

[Rimstad.]

en fremgangsmåde, som vi vil dele ansvaret med regeringen for.

Så vil jeg sige nogle ord om det forslag eller den tanke om endnu en bunden opsparring, som den ærede ordfører fra venstre fremkom med. Det er jo ikke noget nyt, der ventileres. For 1 år siden, da vi i en lignende situation som den nuværende foreslog bunden opsparring, vandt vort forslag ikke bifald, heller ikke hos det parti, der nu selv er inde på tanken. Jeg vil gerne sige, at vi stadig er interesserede i en sådan vej ud af det økonomiske uføre, men vi er nødt til at understrege, at vor medvirken vil være afhængig af, hvordan et eventuelt forslag udformes. Vi tror ikke på muligheden af, at man gennem en bunden opsparring kan støtte obligationskurserne og derved reducere renteniveauet. Vi har tidligere selv beskæftiget os med sådanne muligheder, men vi har opgivet dem som uigennemførlige. Derimod anser vi forrentningsspørgsmålet ved en sådan opsparring for meget vigtigt, og vi vil anbefale en renteudskydelse med en påfølgende kortere, men større forrentning som en vej, der muligvis kan reducere det nødvendige omfang af sådanne spareforanstaltninger.

Jeg kan altså på mit partis vegne sammenfatte vor stilling til disse 5 lovforslag således: vi vil ikke give regeringen disse nye muligheder for et øget statsforbrug; vi vil derimod gerne være med til at overveje et forslag om bunden opsparring, men understreger allerede på dette tidspunkt, at vor tilslutning vil afhænge af den nærmere udformning af forslaget.

Niels Westerby: Det høje ting må undskylde mig, at jeg dvæler lidt ved den fjerde franske republik. Som det høje tings medlemmer ved, foregår der i øjeblikket en valgkamp i Frankrig om præsidentposten, og alle kandidater under denne valgkamp gør sig den størst mulige umage med at lægge mest mulig luft imellem sig og den fjerde franske republik — altså den republik, der var før de Gaulle. Det er simpelt hen livsnødvendigt for den enkelte kandidat at lægge så megen luft som muligt imellem sig og det gamle franske system for at kunne vinde tillid i den franske befolkning i øjeblikket.

Medens jeg har lyttet til den debat, der har fundet sted i formiddags, har jeg næsten følt det sådan, at en række af det høje tings medlemmer måske om en halv snes år kan komme til at befinde sig i en lignende situation i Danmark: at de må lægge luft imellem sig og det, der er sket i år og i de foregående år i dansk politik i form af manglende løsning af de problemer, som skal og må løses.

Jeg må også sige, at den forgiftning, som i øjeblikket finder sted i det parlamentariske liv her i folketinget, når det gælder om at finde en løsning af problemerne, vel også i et vist omfang ikke bare hersker i det høje ting, men har kunnet springe op i presseløgen og ud i dagbladene.

Jeg har lagt mærke til en lang række dagblades kommentarer i den aktuelle situation. Og hvad drejer de sig om? Er det sådan, at dagbladene er fyldt med saglige betragtninger for og imod kasseoverskud, omkring inflationen, om pristigningerne, om kreditstramningen, om den høje rente og alle de mange problemer, vi bør beskæftige os med? Nej, det kommer i anden række. Det, man i første række beskæftiger sig med i bladene, er spørgsmål som disse: om regeringen kan leve, om den kan få sin vilje, om den ikke kan leve, om den ikke kan få sin vilje, om det ærede medlem hr. Skytte er i lommen på det ærede medlem hr. Poul Hartling eller omvendt, om det konservative folkeparti føler sig isoleret eller føler, at det har hånd i hanke med venstres linje — alle den slags partitaktiske betragtninger, som jo lammer muligheden for, at vi kan gå til sagen og få de saglige problemer løst. Og det er jo en løsning af problemerne, befolkningen har brug for. Det er forholdsvis ligegyldigt for befolkningen, om statsministeren hedder Sørensen eller Krag. Det, der er afgørende for befolkningen, er, om den kan få løst de problemer, der trykker, og det kan den ikke, når de partitaktiske spring her i folketinget lammer forsøget på at nå en sådan løsning.

Som situationen tegner sig i øjeblikket, er de problemer, der i første række melder sig, følgende: for det første inflationsproblemet. Vi ved, at pr. 1. oktober blev der udbetalt to pristalsportioner, og det var udtryk for prisstigninger, som også har givet